

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 15 cèntims per tot arreu

NUMEROS TRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50.—ESTRANGER, 2,50 pessetes

INTENCIONS

CONTRA CAMBÓ

Fa temps que Francesc Cambó no publica cap llibre. I és estrany, perquè sempre que el país travessa una situació perillosa, una situació greu, apareix un llibre del president de la *Chade*. És tan amic de la Concòrdia, el president de la *Chade*!

Jo lleigeixo sempre amb un interès màxim els llibres de Cambó. I crec que, precisament els homes d'esquerra, són els qui han de llegir-los: per a convèncer-se de la política sinuosa i densa, de la tèrbola ideologia del santó de Besalú, cada dia més sol i desacreditat entre nosaltres.

Però com que no ha publicat de fa temps cap llibre — repetim-ho: cosa estranya en un oportunista com ell, en un home que per a fer-se un lloc ha aprofitat totes les oportunitats... fins esdevenir inoportú —, no em toca altre remei que comentar un llibre contra Cambó.

Aquest llibre ja fa bastants dies que s'ha publicat. Però d'aquest llibre — com de tants altres — se n'ha parlat poc, sobretot entre nosaltres. Aquest llibre l'ha escrit Joaquim Maurín i es titula *Los hombres de la dictadura*.

Es un dels millors llibres que ha inspirat el desori de Primo de Rivera i companyia; un dels millors, sense exceptuar el de Jiménez Asúa. I és un atac dur, implacable, però lúcida i just, contra Sánchez Guerra, Pau Iglesias, Largo Caballero, Lerroux, Melquíades Alvarez. Però, sobretot, contra Cambó.

Jo, avui, hauria preferit escriure unes notes sobre la Revolució francesa del 93 i l'espanyola del 1917. Però crec que en les hores actuals, això em fóra un xic difícil. De manera que ho deixaré per un temps millor. Aquest temps vindrà, ha de venir. Ho ha dit recentment Azorín — felicitment fora d'ABC, per a passar a *El Sol* — en un article admirable: "...No tengamos, queridos lectores, miedo a los fantasmas. No tengamos miedo a esos monstruos con que nos amenazan los partidos conservadores. No sintamos espanto por las voces fatídicas que oiganos en la noche. Cuando sea su hora, los fantasmas se convertirán en hombres de carne y hueso. Y entonces, ni todas las fuerzas juntas del mundo podrán impedir su advenimiento y su imperio en la sociedad humana".

Valdrà més que comentis aquest llibre de Maurín.

Cambó queda molt mal parat en aquest

llibre de Maurín. Aquest llibre de Maurín és una bala recta al cor. Maurín ataca altres polítics, sempre justificant l'atac, com són Sánchez Guerra — l'home funest de 1909, el de les sagnants repressions obreres, l'amic de versets i piules oratòries —, Pau Iglesias — polític d'escassa mentalitat, d'escassa envergadura —, Largo Caballero — que amb la seva col·laboració amb la dictadura ha demostrat ésser més largo que *caballero* —, Lerroux, Melquíades Alvarez.

Però els atacs més durs, els d'ictoris més

virulents, les acusacions més terribles són contra Cambó. Comença així: "Cada vez que el régimen instaurado por Primo de Rivera atravesaba un momento difícil, inmediatamente surgía el nombre de Cambó. Se diría que Cambó era la sombra protectora de Siegfried, que ayudaba al dictador en los trances más duros".

Es a dir: ensenyava l'orella, cosa imperdonable en un polític que té fama — i ell no ha fet res per a oposar-se a aquesta fama — de maquiavèlic. Quan la Dictadura,

amb més estupidesa que crueltat, atacava Catalunya, ¿li convenia a Cambó, davant de Catalunya, solidaritzar-se, col·laborar amb la Dictadura? Indubtablement, no. Això fóra explicable en un cínic, i Cambó no és un cínic: és un oportunista, un polític mancat en absolut de tot ideal que no sigui el diner.

I, no obstant, Cambó, la política del qual davant de Catalunya havia d'ésser la d'un complet desacord amb la Dictadura, no podia dissimular el seu afecte envers la Dictadura. Cosa que demostra que Cambó no és

De la mandanga nacional:

L'Estelrich. — T'han deixat sol como los güenos.
Cambó. — Vols dir que quedaré bé?
L'esquerra, des de la barrera. — ¡Otro toro! ¡Otro toro!

La campanya electoral

No hi fa res que les esquerres no presentem candidats.

A la campanya electoral hem d'anar-hi; no hi poden pas faltar republicans i catalanistes.

Ara que tenim la tribuna lliure, hem de fer sentir al poble la nostra veu justiciera i viril. Endavant, estudiants, obrers, joventut!

Als centres, als casinos, a la capital, als pobles, hem de mobilitzar les nostres forces.

Hem de desemascarar els comedians que prenen part en el Carnestoltes polític.

—Em coneixes? Em coneixes?

Ja ho crec, que us coneixem. Sou els vius i els barres de sempre; els que ajudàveu al primer dictador i heu col·laborat amb el segon; els que voleu apuntalar el que trontolla, el que ja no s'aguanta.

Tant us coneixem, que amb vosaltres no hi volem res. Ni el salut us podem admetre.

Fins la vostra companyia ens ofèn.

Aneu, amb el vostre amo, a enganyar beneïts, si encara en queda a pagès algun. I aprofiteu el temps, mentre us obeeixi la guàrdia civil.

Que el vostre triomf no durarà gaire.

El "Dies irae" vindrà, ve ben de pressa, és ben prop ja, i aleshores per cap de vosaltres, brètols, no hi haurà compassió ni perdó.

tan viu com creuen els pocs admiradors que a Catalunya li resten.

Segueix dient Maurín: "Cambó, durante algún tiempo, callaba, permanecía en silencio, reflexionando en el consejo que había de dar. Pero, tan pronto como veía que Primo de Rivera tenía que hacer un viraje brusco, automáticamente, como el más fiel de los servidores, Cambó aparecía con su fórmula preparada. El dictador, que, al dirigirse a los otros, hacía sonar las espuelas, era, al referirse a Cambó, de una amabilidad rayana en la cordialidad más íntima... En cinco ocasiones diferentes, Cambó ha dado, de una manera pública, la mano a Primo de Rivera para ayudarlo a salir indemne del laberinto... Cambó publicó su libro sobre el fascismo, cuyo objeto evidente no era otro que servir de guía al dictador español... Precisaba que un Maquiavelo le ofreciera *El Principio* como manual político en que inspirarse.

"Maquiavelo compuso su manual para uso del italiano Lorenzo de Médicis, el Magnífico, inspirándose en las fechorías de un español famoso, César Borgia. Cambó, al revés, tomó como modelo a un italiano, el Borgia del siglo XX, para que sirviera de ejemplo a Primo de Rivera".

Cambó, en el seu llibre *Entorn del feixisme italià* — singularment en les pàgs. 72 i 73 —, fa el més descarcat elogi de Mussolini, al qual considera com l'home providencial d'Itàlia.

"Naturalmente — diu Maurín —, ese hombre providencial fué, en España, Primo de Rivera. Así lo creyó hasta su muerte él mismo, y así lo pensaba Cambó también".

Cambó, a través d'aquest llibre seu, hom ho veu bé, voldria l'expansió del feixisme, voldria que el feixisme s'estengués als pobles de la península ibèrica.

I cal fer constar que Cambó escriu el seu llibre després de l'assassinat de Matteotti.

No crec que la política de Cambó pugui convenir a Catalunya. Més que una política de finances, de patronal i feixisme, de col·laboració amb els que manen, d'afany de manar, ens convé una política de comprensió i d'intel·ligència, d'amor al poble i a la democràcia.

Cambó, després de les seves velleïtats amb la Dictadura difunta, em sembla més que mai un home funest a Catalunya. Sortosament, la seva política, com la Dictadura, fa pudor de difunt.

LLUÍS CAPDEVILA

Al dispensari de Sant Andreu han assistit el nen de quatre anys Felip Gurt.

Segons manifestacions de la mare del nen, les ferides les hi féu el mestre en bufetejar el nen.

Deu ésser un "valent", aquest mestre. Però "valent poca-vergonya".

Hi ha molts homes que porten careta tot l'any, i sols se la treuen aquests dies de Carnestoltes.

De dalt a baix

Jo no sé com deuen tenir l'epidermis els governants, si de pell de donzella enamorada, o de l'estantís blau-morat dels núvols inflats. Podria ésser que l'inflament pervingués d'aquesta alçària. Els èmuls llegendaris s'inflaven de gestes heroïques, amb una certa petulància, adés amb un fumeig esgarriat laberints enllà, adés amb una abdicació elegant, però insincera dels tòpics rituals que gronxen l'ànima com un vaivè de veles; però el cas és que, habituats al balancig, els enfurisma que uns mal intencionats tallin les cordes i facin amb ells un garbuix de cordes i teles per penjar els estels i cloure llurs parpelles.

Costa poc de trobar una trona carregada d'objectes sense ànima, que giravolten en mil colors, que s'encenen i s'apaguen en girar la clau del llum central. Costa poc ensinistrar-se al vagabundeig dels camps, al so dels corns, ferint una llebre o aperdigonant algun animalet de quatre potes que va ensumant la molsa. Jo crec que tothom seria bo per agafar un pergami curull de lletres seleccionades amb articles i apartats; bo i signant amb ploma d'or, i no saber què contestar a un requeriment experimental, de si els homes han de seguir el ritme evolutiu de les lletres, o si les lletres s'han d'ajupir als homes. Clar que els bons servidors tipogràfics deuen constatar amb aplom que les lletres varen ésser inventades per expressar el pessigolleig que en l'home es somou dintre la retina, àdhuc quan aquesta, pobreta!, s'encongeix com un neumàtic desinflat.

La mecanització humana és d'una complicació exagerada. Hi ha molts telers que trepiden empesos per uns motors gairebé invisibles, amb el fibló de les corretges i la coordinació de línxaments. Observeu, però, que el seu treball és perfecte. Ha estat necessari, certament, que un cervell-motor amputés de tot el cos mecànic, injectant-lo de coses llifescoses, per suavitzar la tendència dels seus membres.

Els homes que han fugit dels grups amb una timbalada, una sonada i una salva, s'han vist cervell-motors. Les escales no són mai prou llargues. Com més amunt, més petit es veu el poble, i més prop estan del cel. Alçant un braç, fiquen el dit dintre l'ull distret de la lluna. Baixant un peu, es desprenen del sabatot per aixafar-lo en els nassos de quatre badocs que sempre guaiten en l'aire. Si no han estat acrobates, corren el risc de buidar la seva panxa d'un ganxo que a vegades surt dels terrats, i que diuen que para els llamps.

Aquells pous d'aigües mortes i putrefactes que tot sovint trobem anant d'excursió, es veuen remogudes en cercles greixosos, com si una galleda foradada s'hagués banyat impudicament. La fetor que transparenta ennuaga el visitant; aquest, si es declina un xic per l'impressionisme, engegarà en alta veu tota una sèrie d'imprecacions que anirà penjant, pels cantells del pou. Els regalims que caiguin, seran engolits pel llot. Qual-sevol pagès us dirà que és molt més eloqüent buidar aquell infern, i per tant més positiu, que no discursar amb aquell posat d'home enutjat i greu.

També còpsarem la sinia que grinyola amb la cooperació d'un ase, baixes les orelles, i amb unes closques de petxines monstruoses davant dels ulls. L'ase vinga voltar. Ell prou saltironaria pels camps, treballaria la terra, amb els ulls ben oberts. Mes, precisament es tracta de què no vegi el camp, que el seu esguard no foradi les closques. Es tan ampla, la llibertat! Guaitau el verd fent mà-i-manetes amb el blau del cel! —Arri, arri, deixa't de simfonies... —El ruc gira que gira, volta que volta. L'aigua no surt. Diria's que la xuclen uns esperits malignes que neixen en les aigües. El cercle que l'ase va describint sota els seus peus, és l'itinerari marcat per les lleis del pou. La passivitat d'unes aigües mortes, i la mort d'unes aigües vives.

L'ase no s'atura ni amb l'espetic de les xurriaques, que li han dibuixat quatre senyals com quatre dits, i quatre regalims de porpra...

JOAN VALLESPINÓS

Un atracament sense armes

Ja està, senyors! Ja han vist què n'ha sortit, de tots aquells viatges i tiberis del comte de Güell, a Madrid! La nostra condició de barcelonins ens ha portat un alcalde magnànim, un home bo com un tros de pa batejat, una personalitat d'aquelles que, ni cercades amb un llum, se'n trobaria d'altra. Ell, fent la viuviu, passant-se tres mesades a la Cort, anant a estirar la casaca d'un i altre ministre, ha conseguit que fos signat un decret pel qual se'ns escanyarà durant 34 anys, i, bons minyons, haurem de pagar prop de quinze milions cada any de les nostres butxaques. D'això se'n diu vetllar per la ciutat i els seus habitants. La resta són trons. A ben segur que, de no haver gaudit d'un alcalde tan magnífic i de "tinents" tallats del patró com En Maynés, "mai més" no s'hauria trobat la solució per a eixugar el dèficit de l'atracament sense armes que ens està resultant allò que vàrem dir-ne una Exposició. Perquè, senyors, val a dir que no sabem com fou possible un dèficit així. Són cinc-cents milions de pessetes que cal pagar ara, contràriament als tres-cents vuitanta que varen dir-nos fa encara no mig any. Temem que, si dura gaire la comèdia, haurem de sofrir un nou augment, perquè de rebaixes, per aquest cantó, no n'esperem.

I ara preguntem nosaltres: ¿Els dona la gana, als senyors de la Casa Gran, de dirnos quant va costar l'Exposició? Perquè, que tinguem d'avenir-nos a fer el "primo" i parar la galta fins l'any 1965 sense dret a saber per què se'ns demanen aquests diners, és el curull de la frescura i de la barra. Val a dir que els nostres Ajuntaments ens tenen acostumats a moltes coses, però encara cap no havia arribat a imposar-nos taxes fins per anar a fer pipí, i no dir-nos la veritat.

Aquest joc de números ens revolta. Aquests milions seran el nostre estigma, el portaran, damunt, els fills i nés per vergonya nostra i, fent una simple divisió, veuran que uns homes que per vergonya de tots varen encarregar-se de fer una Exposició, cada mesada costava a la ciutat vint-i-vuit milions de dèficit, i els comptes demostren que no va entrar-hi una rata en els divuit mesos que va estar oberta, els expositors no pagaven, i les poques pessetes que hi entraren desapareixien com per encant. No és així? Perquè si el dèficit és de cinc-cents milions, on són els diners de les entrades, dels "stands", de la venda de terrenys, dels lloguers fabulosos que s'hi cobren?

Reclamem els comptes de l'Exposició, senyors! Al nostre clam de protesta s'hi ajunta tota la Premsa catalana, i tot el poble. Ja som massa grans, perquè se'ns vulgui fer llaurar amb morrió. En sabem massa, de la vida, perquè vulguin donar-nos gat per llebre!

I per sortir a la defensa de quinze milions anuals que haurem d'estalviar de pa i de roba, val la pena d'aixecar el crit contra la farsa, veritat?

DOMÈNEC DIUMENGE

"España Monárquica"

Traduïm d'un diari:

"El director i l'administrador del setmanari "España Monárquica", detinguts per haver infringit diverses vegades la llei sobre el descans dominical, tenen una edificat història política.

"El director es diu Josep Sala i Corominas. El 29 de maig de 1925 va ingressar a la Presó Model de Barcelona acusat d'esta-fa; el 7 de juny de 1926 va tornar-hi a ingressar, també acusat d'esta-fa; el 27 de maig de 1928 va ésser condemnat a un any, vuit mesos i vint-i-un dies de presidi, pena que complí a Alacant; el 24 de novembre de 1929 va ésser reclus novament en mèrits d'una causa per esta-fa; i el 24 de juliol del 30 va sofrir 15 dies d'arrest governatiu per immoralitats.

"El secretari de redacció, Josep Maria Cabré, és, també, un honrat patriota:

"Va ingressar a la presó Model, per primera vegada, el 26 d'agost de 1912, acusat de blasfèmia; el 4 d'abril de 1913 fou condemnat, per un delictes d'usurpació d'atribucions, a un any, vuit mesos i un dia de presidi, pena que complí a Chinchilla; el 18 de maig de 1915 ingressà a la presó per esta-fa; l'11 de juny de 1916 va estar novament a la presó, acusat d'usurpació de funcions i temptativa d'esta-fa; el 25 de gener de 1922 fou processat pel delictes de fer córrer moneda falsa, i ingressà a la presó; el 15 de setembre de 1929 tornava a la "torre" en mèrits d'una causa per falsificació; i el 28 de juliol de 1930 sofrí un arrest governatiu per immoralitats."

Els nostres lectors es faran càrrec que no calen pas comentaris. Si tota la "España Monárquica" la formaven subjectes com aquests, tenien l'èxit assegurat, indubtablement.

58 anys després

11 de Febrer de 1873. Una data memorable!

Després de dos anys de regnat del rei Amadeu I de Savoia, veient el descontent que hi havia a tota Espanya, en un escrit memorable dirigit al Congrés, renuncià la corona deixant en llibertat les Corts per a governar-se de la manera que cregués més convenient.

Hores més tard es proclamà la República. Amadeu I va ésser un monarca intel·ligent que respectà sempre els seus juraments. Cinquanta-vuit anys després s'ha intentat constituir una nova república, però ha fracassat el cop.

Tota Espanya està descontenta, igual que en l'any 1873.

Ara, però, després de vuit anys i escaig de no tenir Corts, es convoquen unes eleccions per a diputats. Els partits d'esquerra s'abstenen d'anar-hi; per tant, aquestes Corts no representaran la voluntat nacional, sinó tan sols la voluntat d'uns quants... senyors...

Seran unes Corts impopulars. Vindran a ésser com una societat comercial: "CORTES 1931, S. A."

Decididament, estem pitjor que cinquanta-vuit anys endarrera.

En Macià tornarà aviat a Catalunya

En tenir-se notícia que el govern espanyol havia indultat l'ex-coronel senyor Macià dels processos que se li seguien, un redactor del diari "Le Soir" s'ha entrevistat amb ell, havent declarat el senyor Macià:

—El passaport que m'ha lliurat el Cònsol d'Espanya és vàlida per un sol viatge i en ell no es fa menció per res d'un possible retorn a Brusselles.

De totes maneres, el meu lloc és a Barcelona, al costat dels meus amics i continuar defensant com sempre el nostre ideal. Per això he decidit tornar a Catalunya sense més dilacions.

No he fixat encara la data, perquè espero notícies dels meus amics d'allí, però no tardaré a marxar. Tinc pressa per tornar a Catalunya i trobar-me entre els meus.

Com s'ha celebrat a Madrid l'aniversari de la República

L'Ateneu i els ateneïstes

A dos quarts de cinc de la tarda la Directiva de l'Ateneu ha obert les portes del centre.

Els membres de la dita Junta que es troben a Madrid s'han reunit, presidits pel senyor Amós Salvador.

Aquest ha donat compte de les gestions que s'havien realitzat per obrir l'Ateneu, i ha dirigit censure al Govern, que l'ha tancat essent una institució cultural pública.

Ha dedicat un record a la memòria dels capitans Galan i Garcia Hernández i a la proclamació de la República, l'aniversari de la qual se celebra vui.

També ha parlat dels empresonats polítics, per als quals ha tingut frases d'afecte i d'elogi.

En acabar el seu discurs ha estat molt aplaudit, i hom li ha donat un vot de confiança per les gestions que realitza.

Seguidament el senyor Vergara ha llegit un radiograma datat a Buenos Aires, que diu:

"Hi ha dues dates glòries i coincidents en la Història contemporània d'Espanya: la d'arribada del comandant Franco a Buenos Aires i la de la proclamació de la República espanyola". El signa l'"Ateneo Pi y Margall".

Quan els membres de la Junta es disposaven a passar a una sala per a examinar les actes, el cap superior de policia, coronel Marzo, ho ha impedit, i com que els ateneïstes oposaven alguna resistència, el dit coronel ha ordenat llur detenció.

Els membres de la Junta detinguts són: Senyor Rafael del Caño, president interí, i els senyors Amós Salvador, Honorat Castro, Josep Antoni Balbontín, Agustí Miralles, Miquel Moreno, Vergara i Martínez Rico.

També ha estat detingut l'advocat senyor Fernández Morales.

Immediatament han arribat les forces de cavalleria i infanteria de Seguretat i han desallotjat l'Ateneu i han fet fora els curiosos escampats pels carrers dels voltants.

La policia ha tornat a tancar l'Ateneu.

El catedràtic senyor Jiménez Asúa, que ha estat un dels primers en acudir a l'Ateneu, en veure detinguda la Junta directiva, acompanyat de Lluís de Tàpia i el catedràtic senyor Josep de Benito i seguit de nombrosos públics, s'ha dirigit al Jutjat de guàrdia per formular la corresponent denúncia.

També han estat detinguts per resistir l'ordre d'evacuar el local els senyors Bilbao i Noguera, aquest, catedràtic de Guadalajara, i el senyor Frederic Magrinyà, que han estat igualment conduïts a la Direcció de Seguretat.

Els guàrdies amb terceroles

A mitja tarda els guàrdies de seguretat han començat a prestar servei amb terceroles.

La guàrdia de seguretat disposava de gasos lacrimògens

Entrè els guàrdies de Seguretat que han prestat servei a les rodalies de la presó n'hi

havia alguns proveïts d'unes bombes especials, que molta gent cregué que eren porres, per a llançar gasos lacrimògens.

Homenatge als empresonats

Des d'aquest matí han estat adoptades a la presó de Madrid grans precaucions.

A les tres de la tarda ha estat col·locat a la porta de la presó un gran cistell, en el qual ha anat dipositant targes el nombrós públic que ha desfilat per davant de la presó.

Moltes persones que no duïen tarja, escrivien llur nom en el paper i després el dipositaven al cove.

Les forces de Seguretat impediè la formació de grups.

A tres quarts de cinc hom ha donat per acabada la visita als reclusos polítics. Llavors s'han retirat els familiars i amics que havien anat a veure'ls.

A aquesta mateixa hora hom ha suspès la desfílada per a deixar tarja.

Cap al tard havien rebut a la presó, destinats als empresonats polítics, uns 1.500 telegrames, alguns en representació d'entitats que tenen dos mil afiliats.

En molts d'ells hi havia fins a mil signatures.

D'Amèrica s'han rebut diversos cablegrams, entre els quals n'hi ha un dels republicans de Buenos Aires.

De París també han arribat diversos despatxos.

Homenatge a les mares dels capitans Hernández i Galán

A Sevilla, des de primeres hores de la matinada, al domicili de la mare, germana i oncles del capità Garcia Hernández, situat al número 53 del carrer de Recaredo, han començat a rebre's cartes i telegrames.

A la porteria s'han col·locat plects que han estat coberts ràpidament de signatures.

Entre les cartes n'hi ha una dels empresonats polítics que es troben a la Presó Model de Madrid; una altra de l'ex-diputat a Corfs senyor Manuel Hilario Ayuso, el qual fou testimoni de noces del capità, i altres que signen nombrosos espanyols residents a Hendaya.

Entre els telegrames se n'ha rebut un de la vídua de l'ex-diputat valencià senyor Azatti.

A Madrid també ha desfilat nombrosos públics pel domicili de la mare del capità Galan, per tal de deixar tarja i signar a les llistes que havien estat col·locades al portal. A més, s'han rebut nombrosos telegrames.

Amb motiu de l'anunciada desfílada davant l'edifici de la presó de grups republicans que pretenien així commemorar l'aniversari de la primera República, les autoritats han adoptat des de primeres hores del matí grans precaucions. També als voltants de la casa de la mare del capità Galan, afusellat a Osca, ha estat observada la presència de nombrosa policia.

Fins a mig matí la tranquil·litat ha estat completa.

seria irreductible en la qüestió de les gabelles i en la llibertat dels reclusos polítics. Gandhi declara, en canvi, que està disposat a parlamentar en la qüestió del règim orgànic del país i en el problema de l'emancipació.

Quant a la mateixa conferència de la Taula Rodona, no ha volgut anticipar cap judici. I així, és en aquesta atmosfera d'incertesa i d'hostilitat que els delegats hindús tornen al seu país.

El senyor MacDonald, com un nou profeta, als seus apòstols, els ha dit:

—Aneu i prediqueu la bona paraula... Aneu i organitzeu una activa propaganda a favor de la pau i de la concòrdia, a favor de l'estatut proposat.

El primer ministre anglès ha tractat, sens

dubte, de fer un gran esforç per tal d'arribar a la conciliació. Però les seves proposicions — les del raport Saukey, millor dit — són molt lluny encara de l'autonomia integral i de l'Estatut atorgat, per exemple, als altres Dominions.

El nou projecte de constitució acordada en la conferència de la Taula Rodona, en resum, no ha desvetllat pas un gran ambient de confiança a l'Índia. I, amb tot, és un projecte que suscita l'oposició dels imperialistes anglesos, i que, en cas de caure, com és molt probable, el ministeri MacDonald, se l'emportaria el vent.

LA CRISI EUROPEA

OM explica ordinàriament la gran crisi mundial de la post-guerra, i molt particularment la crisi europea, per un doble fenomen d'excés de producció i, ensembles, de disminució de l'aptitud consumidora.

En realitat, el mal ve d'una manca d'organització, d'un gros desordre que, altrament, palesa aquest diagnòstic elemental. Perquè és evidentment absurd que una abundància excessiva tingui com a conseqüència una escassetat semblant.

Les causes essencials de la confusió euro-

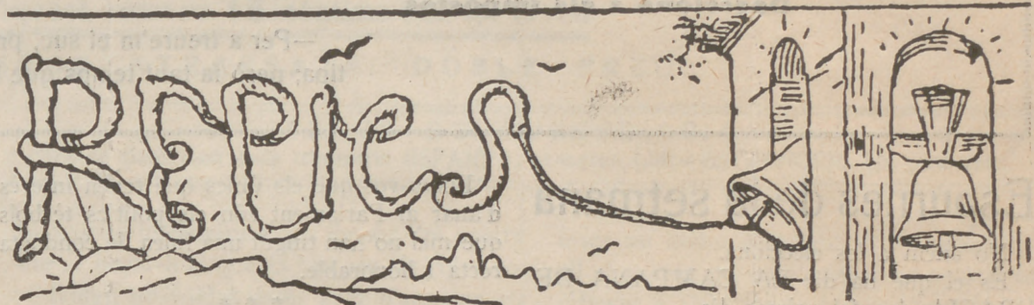
pea tenen origen en la multiplicitat d'Estats que mútuament es defensen amb formidables barreres duaneres, les quals destorben la circulació i el lliure intercanvi dels productes.

La desigualtat de les monedes nacionals, el fet que Rússia hagi gairebé desaparegut del mercat internacional, el desequilibri creixent, sobretot, entre la indústria i l'agricultura, són també, entre altres, causes distintes d'un mal comú.

Es d'aquest estat de coses que ha nascut la idea d'una confederació europea. Però és evident que aquesta confederació seria impotent per a posar remei a la crisi actual, si, al mateix temps que un organisme polític, no fos un organisme econòmic.

La tasca essencial d'aquesta organització hauria d'ésser la de suprimir les barreres duaneres, organitzar i regularitzar els canvis, fer que Rússia entrés novament en l'economia europea, i conjurar, en fi, la crisi agrícola que agreuja singularment la crisi industrial.

Aquesta exposició del problema és, naturalment, molt incompleta. Però si hom no vol que una crisi obrera i agrícola assolixi les més terribles conseqüències, cal organitzar políticament i econòmicament tota Europa, i, per damunt de tot, salvar l'agricultura, perquè, sense ella, ni la indústria ni el comerç no poden viure.

PER A LA HISTÒRIA

Heu-vos ací l'obra de la dictadura...
Més de 500 milions de pessetes de deutes.
Heu-vos ací les conseqüències d'aquesta obra...

Vora 15 milions de pessetes que, durant 34 anys!, hauré de pagar els veïns de Barcelona o de la seva província.

I, mentrestant, els responsables directes d'aquesta obra gaudeixen encara de la màxima llibertat. Es més, gaudeixen de la llibertat d'anar provocant els pacífics habitants de la península tota...

Aquesta és la tolerància del govern Berenguer, la política de la irresponsabilitat.

La política — cal no oblidar-ho mai — que patrocina la Lliga Regionalista.

LA GRAN FARSA

Sinceritat, sinceritat!... — segueix cridant desesperadament el govern Berenguer-Matos.
¿Sinceritat amb estat de guerra, censura i suspensió de garanties fins a la mateixa vespra de les eleccions?

Es una sinceritat que no inspira confiança a ningú: a cap partit, a cap home...

La comèdia — pensa tothom que no va amb una flor de liri a la mà —, que la facin tots sols.

I a fe que serà divertida!

QUIN IDEAL!...

Cal remarcar el següent paràgraf del projecte de llei que el diputat Mr. Maxton, cap dels socialistes d'esquerra britànics, ha presentat al Parlament anglès:

"El salari mínim — diu — de tot treballador, no ha de baixar del mínim necessari a les necessitats normals d'un ésser humà en una societat civilitzada".

Respectant els respectius ideals polítics, aquest hauria d'ésser el programa mínim immediat de totes les associacions obreristes.

Que en som de lluny d'això, encara, en aquest país!

PETIT POEMA

"La legió", del capgrós Albiñana, ha deixat de publicar-se; i tot cantant allò de "ya vendrán tiempos mejores", l'han portada a enterrar.

Els elements directores de "España Monár-

quica" foren detinguts, per contravenir la llei de descans dominical de Premsa.

"Qué solos, Dios mío, se quedan los muertos!"

PROTESTEM!

Protestem que un home, creient defensor els interessos de la ciutat, la porti al patibul.

Protestem de l'atrancament que seran, per tots nosaltres, els impostos que ha creat el gran cap del comte de Güell.

Protestem de tenir-lo per alcalde. Aquest senyor hauria d'ésser Ministre de Finances. Asseguraria l'etern superàvit.

COM QUE SOBREN ELS DINERS!...

Volen traslladar la famosa col·lecció de feres del parc als terrenys de l'Exposició on hi havia les atraccions.

Si ara els pobres animalets passen gana, aleshores moriran de fàstic.

A no ésser que vulguin que posem un altre segell a les cartes, per ajudar-los a mantenir.

UN QUE QUEDA

En canviar els noms indesitjables dels dictadors, dels nostres carrers, no hem llegit que canviïn el d'En Milans del Bosch.

¿Es que aquest ha de quedar per mostra? ¿O que no s'atreveixen a treure'l, perquè és català?

Senyors regidors; no s'hi pensin més, i avall: Passeig de la Creu Coberta, Avinguda de la Llibertat, o de Gratallops. Tot, menys el d'aquell senyor.

QUANT DURARÀ?...

Han estat aixecades les clausures de molts centres polítics d'esquerra.

No ens en fiem massa, perquè d'ací vint-i-quatre hores ens els tornaran a tancar.

L'ALEGRIA QUE PASSA

"¡Viva España!"
"¡Viva el Rey!"
"¡Viva la Dictadura!"
(Del banquet a Goicoechea, a Miramar).
"Viva la Pepa!"
(Aquest és de propietat).
"La nación está conmigo!" (Primo de Rivera, volum 60, pàgina 606).

Correu de l'Estranger

EL PROBLEMA DE L'ÍNDIA

LS delegats hindús que han participat a la conferència de Londres, desitgen explicar als seus compatriotes els resultats d'aquesta conferència. I, a l'efecte, Gandhi i la major part dels

membres del comitè d'acció nacionalista estudiaran amb els citats delegats l'examen de la situació general davant els acords previs obtinguts en la capital de la metròpolis.

Tot just sortit de la presó, Gandhi ha declarat que aspirava a la pau amb tota la seva ànima. Però a la pau amb honor, i que

Barcelona i els impostos

—Per a treure'm el suc, primer hauria d'anar ben tipa; però fa tant temps que la ballo tan magra.

Espurnes de la setmana

No anem a les eleccions.
Es el que ha dit LA CAMPANA DE GRÀCIA des del primer dia.

Tenim raó.
Estem molt contents d'haver estat uns vidents polítics.

En el cas d'anar-hi, vàrem dir, sempre, nosaltres, que els candidats no deuen pas ésser advocats, gent de casa seva, polítics d'abans, sinó els presoners, els exiliats, els perseguits, les víctimes.
Però el millor era abstenir-se.

L'abstenció és un gest elegant. No volem ésser còmplices de la farsa més extraordinària de la política espanyola.

Però abstenció no vol dir retraïment. No vol dir quedar-se a casa.

Abstenció electoral vol dir activitat política.

Mentre ells facin propaganda electoral, nosaltres farem propaganda política, agitació espiritual, etc.

Estem en una hora viva. Les actes de diputats són actes de defunció.
Fan olor de funeral.

Nosaltres volem una política de cara al país.

El Parlament serà una continuació de l'Assemblea Nacional. Si llavors hom es nega a anar-hi, perquè servir d'oposició era servir la Dictadura, ¿per quins set sous avui es presenta l'actuació parlamentària com una necessitat política?

Perquè som parlamentaris, fonamentalment parlamentaris, no volem anar a un Parlament que en lloc d'ésser el punt de reunió de tots els contrastos del país, és un engranatge més de la Monarquia, i tot el que destorba com a element d'oposició als alts designis, s'escombra fàcilment amb l'aventura d'un general com Pavia o com Primo de Rivera.

Les eleccions es faran com l'any 1923. I la vida d'aquest Parlament serà tan efímera com indigna.

Fixeu-vos que els únics que tenen interès d'anar al Parlament són els polítics tèrbols que mai no han tingut una línia de conducta recta i honorable.

La "Lliga" podrà guanyar llocs electorals; anar al *copo*, endur-se'n totes les actes que vulgui. Però per això no representará l'esperit de Catalunya. ¿Es que el representaven els assembleistes nomenats per Primo de Rivera? ¿Es que Primo de Rivera representava Espanya després d'aquell grotesc plebiscit que va donar per resultat que s'havien recollit 40 milions de signatures, quan Espanya és un país de 22 milions d'habitants?

Aquella frase tan coneguda de Casimir Perier, avui posada en circulació altra volta: "—Ací som sis, a fora vint milions", es pot tornar a repetir a Catalunya dirigint-se a la "Lliga":

—Vosaltres tindreu 40 actes, però no representareu Catalunya.

¿Què es pot esperar de la intervenció ministerial d'uns regionalistes que no han aconseguit, éssent consellers de la Corona, ni la derogació de la Llei de Jurisdiccions ni un Estatut Provincial ni l'autonomia municipal, etc., etc.?

Això sí, el senyor Cambó va poder arranjat l'afer del Banc de Barcelona i organitzar el Consorci Bancari.

Abstencionisme? Sí! Per elegància espiritual i per eficàcia política.

Ara és la "Lliga" la veritable pubilla dels Planas i Casals i dels Comes i Masferrer. Fixeu-vos que els seus candidats van al Ministeri de la Governació, van als governs civils, van a les Capitania General. Es a dir, cerquen prop dels organismes oficials aquella influència i aquella pressió necessària per a sortir diputats, donat que no tenen confiança amb el veritable sentiment del país i la veritable voluntat col·lectiva.

La unió d'"Acció Catalana" i "Acció Republicana" és un signe de la necessitat urgent de formar un front únic d'esquerres; un *cartel* polític. En això coincidim amb "L'Opinió".

Aquest fet de l'abstencionisme no ha estat pas una cosa feta pels "leaders" de cada

partit, sinó que ha estat la massa qui ha imposat llur criteri als directius.

Les masses tenen l'instint del que pot venir i del que pot passar.

Els primers símptomes de la descomposició d'un país es noten en els pecats dels dalt; el repartiment de fulles clandestines; la corrupció política; l'estat inquiet de la vida econòmica; el desllorigament de les institucions i la desfeta espiritual dels elements que mantenen el règim.

¿Veritat que és curiós?

Una mentida.
Tothom creu que no passarà res.

Una altra mentida.
El general Primo de Rivera es va sacrificar per la pàtria.

El comte de la Mortera ha qualificat la Mancomunitat de Catalunya de "fruto ilegal".

Com tothom sap, el comte de la Mortera és el nou col·laborador polític del senyor Cambó.

Sembla que el senyor Cambó i el senyor Prat de la Riba fa anys que tenien els mateixos punts de vista polítics.

El plebiscit el donarà el país d'una altra manera que, per ara, callem.

Per si no ho saben, ens plau comunicar-los que el comandant Franco dona conferències a París molt interessants. I que, quan no les pot donar públiques, les dona en privat.

I sempre amb molt d'èxit.

Mirant enrera, no veiem el fracàs. Veiem un incident. L'obra marxa.
I res, res no la deturarà!

Els elements monàrquics estan disgregats. S'agermanaran i aniran al Parlament, si és que els hi obren.

Tot això no té cap mena d'importància.

VILAFRANCA

A l'Ajuntament s'ha produït una novetat insòlita. S'han augmentat els sous dels empleats. En això no hi hauria res a dir si l'augment fos fet en proporció deguda a la desigualtat dels mateixos que abans existia. Creiem que sols es devien salvar aquestes anomalies i no fer-lo extensiu als funcionaris que ja estaven decentment retribuïts. L'insòlit és que ara els empleats vénen obligats, sempre que convingui, a treballar en hores extraordinàries sense percebre cap mena de remuneració.

El fet és antisocial. L'amo, sigui qui sigui, que obligui els seus obrers a treballar després de la jornada sense pagar-los l'excés, farà d'exploitador sense consciència, i l'obrere que s'ajup a aquestes imposicions, rebaixa la seva personalitat social i accentua la trista condició de pària. I si l'amo és una entitat regentada per alguns homes republicans i demòcrates, el cas serà d'una absurditat incomprensible que demana a crits la modificació d'un contracte impropri dels nostres temps.

QUELET

HOSPITALET DEL LLOBREGAT

QUALITAT! NO QUANTITAT!

S'ha fet ja una observació de què, malgrat l'espasa de Damocles pendent sobre els criminals sorpresos "in fraganti", s'han comès assalts i robatoris en què hi ha hagut ostentació d'audàcia i perversió.

Es una experiència, aquesta, que convé prendre'n nota, puix que sol creure's, equivocadament, que la severitat de les lleis és una panacea contra el delictes. Lleis, moltes lleis!, ha demanat sempre la nostra policia, sempre que se l'ha acusat dels afers dels delinqüents... I quan no ha demanat lleis, ha demanat jutges més severos, poc exigents en matèria de prova legal. No hi ha codi ni llei que pugui reemplaçar la bona policia. Si falta vigilància, això és suficient perquè es cometin delictes. I si la policia no descobreix els delinqüents o no sap acumular les proves legals, en va serà que les lleis siguin severes ni que els jutges vulguin ésser-ne. Altra disculpa molt freqüent de la nostra policia és la falta de personal. Però tampoc la quantitat d'ella no reemplaçarà la qualitat, l'organització, els elements i el zel.

VICENS SOLA

J. R. P. (Balsareny).—Està bé. Va.
X. X. (Trempl).—Serà publicada, la vostra nota.

J. V.—N'anirà un.
C. R.—Arreglada, la publiquem.
C. I. R.—Ara sí, anirà.

J. T.—De cap de les maneres; no pot anar.
Josep Roig.—Si teniu un xic de paciència, potser serem amics.

"Que".—Què? Al cove; i sense pensar-nos-hi gaire.

M. H.—Repetim el que li dèiem en un dels darrers números.

F. T. R.—Un bon dinar fa de bon esperar, dineu.

Imp. LA CAMPANA. -- Om, 8. -- Barcelona

"La Campana de Gràcia" va ésser el primer setmanari republicà de Catalunya que va predicar l'abstencionisme davant de les eleccions que preparava el Govern Berenguer per considerar que eren unes Corts faecioses i que el procés polític del país es deu descabellar d'altra manera que convocant unes Corts que podien ésser tancades quan volgués qualsevol aventurer, com altres vegades.